

Koiranhaukunta Mies kävelee syksyn ensipakkasten rouhtamaa hiekkatietä. Syksyisen aamuyö on kylmä ja pimeä. Sumu on laskenut maanpintaan vaippansa. Askel on raskas. Mieli on kiihtyneen sekava. Jokaisella askeleella kesäkengänrepale painuu jäätyneen hiekan läpi märkään pehmeeseen. Toisessa jalassaan hänellä on pelkkä rikkinäinen sukka. Takkia miehellä ei ole. Rikkinäinen paidanremu liehuu ylävartalon suojana. Sekin rintamus märkänä. Miehen silmissä palaa pelko. Hän palelee huomaamatta sitä. Hänen katseensa etsii pelastusta teoistaan. Teoista joita hän ei edes kunnolla muista. Teoista joista hän tietää maksavansa. Maksavansa siitä mitä teki. Miten oli. Maksavansa vaikka juuri nyt hän ei haluaisi. Ei haluaisi ajatella, ei sitä. Hän ei ollut nyt valmis. Hetkeä aiemmin mies oli herännyt suuren kuusen alta. Kylmyys oli värisyttänyt koko vartaloa ja hän antoi ylen. Hän ei ymmärtänyt mistä heräsi. Pelko iski aaltona läpi vartalon ja hän toivoi ettei olisi herännyt lainkaan. Aivan vieressä oli talo, jonka ulkovalo häikäisi silmiä. Oli päästävää nopeasti pois. Päässä pyöri ajatuksia yhtenä aaltona. ”Miten hän tänne on joutunut? Mistä tänne tullut ja onko joku hänet tänne jättänyt? Kuka? Jokainen ajatus kalvoi miestä kuin tylsä veitsi. Vastauksia ei ollut. Ei vastaajaa. Kaukana peltoaukean yli näkyy katuvalojen rivi. Nyt hän tunnistaa paikan. Siellä pysyvän maailman valoissa on hänen kotinsa. Kaukana mutta näkyvissä. Sinne on jaksettava. Tuomiolle, turvaan. Kävellessä ensimerkit pahemmasta tulivat kuten aina, yhtäkkiä. Leuat alkoivat kiristyä, kasvolihakset nykiä. Ajatukset alkoivat sumentua entisestään. Pelko löi yli koko vartalon. Verensokerit olivat romahtaneet. Ponnistus joka normaalisti oli vain kävelyä oli nyt muuttunut voimattomuuden kamppailuksi. Eteenpäin kohti valoja oli päästävää. Mies yritti kaikkensa hän toivoi elimistönsä jaksavan vielä, ehkäpä voimat lisääntyisivät jatkamalla. Tähän liiskaiseen kylmään märkään ei voinut jäädä. Pakkanen oli selvästi kiristymässä ja sumun kosteus tunki vaatteiden läpi vartaloon. Viikonlopun tapahtumista mieleen tulvi sekavia muistojen katkelmia. Karjaisuja, huutoa, rikki menevän lasin kirkasta ritinää. Jalkojen alla lankkulattia, jonka tahmea likaisuus piti kengistä kiinni. Ihmisiä jotka olivat juoneet ihmisen itsestään. Pimeää kaaosta, jota joku selvempänä yritti hillitä. Palanut kohta puulattiassa tuoksui noelta ja sammaleelta, miehen sitä vatsallaan syleiltyään. Siitä pää oli vielä noussut jatkamaan. Huomista ei ollut. Mitä olikaan tapahtunut? Pirtti joka menoa ja mesoamista oli kantanut sisällään ei ollut lähelläkään. Miksi hän täältä heräsi? Nyt piti vain jatkaa, eteenpäin vaikka rääkätty ruumis vaikeroi, miksi taas? Ajatukset kiersivät hyödyttöntä kehää. Pää jakeli käskyt hitaasti kuin kiusaten. Syyte ja tuomio tulivat väärässä järjestyksessä. Tuomiosta ei voinut valittaa. Syytettä ei voinut vaientaa. Horjahteleva askellus vei kuitenkin eteenpäin. Sumu tuntui vahvistuvan, mutta etu oikelle piirtyi maisemasta nouseva kallio. Mäennyppylä, takanaan väritön, ääriiviivaton rakennus. Mies tunnistati kallion, mutta rakennus tuntui täysin vieraalta. ”Mikä se on”, kysymys nousi miehen huulille. Hän katsoi uudelleen ja yritti nähdä paremmin. Rakennus erottui, mutta sumun yhä sakeutuessa se alkoi hävitä. Mies päätti olla katsomatta mystistä rakennusta. Hän päätti olla katsomatta koko kallion suuntaan. Häntä pelotti. Silloin se alkoi. Ensin vaimeampana, kaukaa, kuin jostakin joka ei ollut tässä ja nyt. Ei tästä maailmasta, mutta sen tunnistati. Mies oli nyt ääri rajoillaan, sydän takoi rinnasta ulospääsyä ja ajatukset alkoivat sortua mahdottomaan. Hän näki rakennuksen uudestaan, nyt selkeämpänä. Se tuntui kuin leijuvan hänen eteensä. Paniikki sai vallan. Mies pysähtyi tien penkereelle. Rakennus oli nyt selkeänä kuvana hänen edessään, mutta kuitenkin kallion takana. Hän ei voinut enää käsittää tapahtumia. Kaukaiset valot joita hän oli seurannut turvaan päästäkseen olivat hävinneet. ”Ehkä sumu ne peitti”, mies yritti vielä päästä ajatustensa herraksi. Takaisin todellisuuteen. Ääni kuului nyt lähempää. Se toisti maagista rytmää. Se läheni, mutta mies ei kyennyt päättelemään tarkkaan sen paikkaa. Välillä kallion takaa, välillä rakennuksen sisältä.

Miehen kuumeiset aivot yrittivät paikantaa uhkaa jonka se aiheutti. ”Koira se vaan on”, mies ajatteli, mutta takova haukku tuli nyt eri suunnista. Mies kääntyi paetakseen sinne mistä oli tullut. Apua hakemaan talosta, jonka pihamaalta hän oli herännyt. Rakennus kallion takaa seiso i nyt selvänä hänen edessään. Tie näytti muodostavan ympyrän, joka rajautui rakennuksen kivipintoihin. Ylös katsoessaan hän ei nähnyt rakennusta selvänä. Se näytti katoavan sumuiseen taivaankanteen. Rakennus oli ja ei ollut kaikkialla. Miehemme sortui. Hän lyyhistyi kovalle tielle makaamaan. Silmissä musteni ja hän ehti jo toivoa ulospääsyä. Ulospääsyä painajaisesta millä tahansa hinnalla. Päässä kuuluva haukku vangitsi miehen epätodelliseen painajaiseen. ”Älkää älkää”, mies toisteli. Armahtava pimeys ei suostunut miestä viemään. Pelastus ilmestyi sumuisesta tyhjyydestä. Rakennuksen ovi oli auki, sieltä loisti lämmin valo. Mies huomasi seisovansa kallionlaella ja katsoi sisään. Haukku lähene i ja mikään ei enää estänyt mies ryntäämästä ovelle. Siinä kellertävän valon värjäämässä sumussa, koiran haukun lähestyessä, mies lopulta vaipui lämpimään turvallisuuden kehtoon. Hän oli pelastunut. Syksyn kuulas valo antaa odottaa itseään, se ei kiirehdi. Öinen sumu hälvenee auringon noustessa. Maailma on hiljainen. Sumusta tiivistyneet vesipisarat täplittävät räystäiden alla kevyttä lunta. Eippa pukee lämpimästi, kiirettä pitämättä. Vanhemmiten ei parane kylmettää itseään. Hän astuu ulos ja ihmettelee koiransa intoa ja haukkua. ”Mitäs se vanha nokinenä nyt riehuu”, Eippa on tyytyväinen koirastaan. Muuten olisikin vanhuuden päivät olleet yksinäisiä. Leskimies ja lapset maailmalla. Eippa koirineen lähtee lehden haku reissulleen, kuten niin monesti ennenkin. Koiransa on innoissaan ja pannan kaulaan saatuaan alkaa vetää vanhaa miestä kohti kalliota. ”Eii nyt on väärä reitti”, Eippa moitiskelee. Koira vetää kuitenkin voimalla ja haukkuu. ”Siellä mitään oo, liukas kallio jalat siellä poikki saa”, mutta koira vetää päättäväisesti kohti kalliota. Ambulanssin siniset valot heijastuvat kallion jäätyneestä pinnasta. Harmaan kiiltävään lämpöpussiin pakattu mies on yhä sikiö asennossa. Kyllä kyllä se hengittää vielä, vastaa kirkasnauhaisissa haalareissa kiirehtivä mies Eipalle ja hyppää autoon.